

synes, at de trænge til flere Tilsynsmænd. De synes i det hele, at Mestre og Tilsynsmænd ere af det onde, noget, som de helst helt ville være fri for. Det er en Ting, vi tidt have hørt. Mestrene ere blevne betegnede som Skadedyr, og meget mere. Denne Betragtning behøvede derfor ikke at være nogen Grund til at nægte Bevillingen. Men hvad jeg vil fremhæve, er, at paa et saadant Omraade vil jeg ganske aabenlyst gøre den Tilstaaelse, at det er mig personlig umuligt at danne mig nogen som helst Mening om, hvorvidt Forholdene paa Værkstederne kræve de 2 Ingeniører eller de 3 Værkmestre. Jeg vil tilføje, at det kan jo være, at man vil mene, at jeg ikke burde være saa ubluferdig at sige noget saadant, men ligesom den gamle skikkelige Minister i „Keiserens nye Klæder“ burde tie stille for ikke at blive anset for dum eller uduelig til mit Embede, men jeg vil alligevel gøre denne Tilstaaelse. Selv den ærede Ordfører har tilstaaet, at der i Forholdene ved Hvide Sande var Ting, som han ikke magtede, og saaledes gaar det jo os alle. Jeg har en stærk Mistanke om, at mine 14 Kolleger i Finansudvalget ere i samme Stilling som jeg, at ikke een af dem i Virkeligheden magter at danne sig en personlig Mening om denne Sag. Men derfor have vi hele det sagkyndige Apparat, derfor have vi den ansvarlige Minister, og i saadanne Tilfælde har jeg ønsket at følge Ministeren som den, der paa det Omraade bærer Ansvar. Naar jeg ikke des mindre til syvende og sidst er gaaet med det øvrige Udvalg, er det, fordi det er Ministerens eget Parti, Flertallet, der ikke vil følge ham, og jeg har saa syntes, at jeg ikke burde staa som den eneste, der vilde det. Men hvis Ministeren med stor Styrke fastholder, at det er uforsvarligt ikke at ansætte disse Ingeniører og Værkmestre, vil jeg ikke des mindre yde Ministeren som Repræsentant for Sagkundskaben og som den, der har Ansvar, den Støtte, som jeg synes, han skal have i Sager, om hvilke jeg ikke selv kan dømme.

Det samme gælder det andet Ændringsforslag, Nr. 53, hvor det foreslaas at nægte 20,000 Kr. til offentlige Bygninger. Der forholder det sig ogsaa saaledes, at Ministeren har erklæret disse Bevillinger for minimale og nødvendige, thi Bygningerne trænge til disse Vedligeholdelser. Nu siger det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), at ogsaa de Bygninger maa føle Vægten af Sparesystemet. Men hvis jeg ikke ganske har misforstaaet Ministeren, have de følt den Vægt i Forvejen ved Ministerraadets Be-

slutninger. Og da vi her staa overfor Bevillinger, som ikke een af os har kunnet sige i Virkeligheden vare uberettigede, vil jeg følge Ministeren og ikke gaa med til disse Nægtelser.

Med Hensyn til andre Emner under dette Ministerium vil jeg kun med nogle faa Ord slutte mig til de Udtalelser, der ere fremkomne om de paaklagede Afstands-beregninger paa Frederikssunds-Banen. Jeg deler de Anskuelse, som derom ere foresatte af de foregaaende Talere, og vil kun tilføje, at det er egentlig en fuldstændig humoristisk Begrundelse, der gives for disse forhøjede Takster. Jeg tror ikke, at Statsbanerne ere sig bevidst, at de ere humoristiske — de pleje ikke at være det —, men det turde dog være humoristisk at sige til Folk: I bo i Husum eller i Herlöv, det ene Sted ligger ad den oprindelige Jernbane lidt mindre end 1 Mil, det andet 1 Mil fra København, men nu have vi indrettet Banen saaledes, at I skulle køre $1\frac{1}{2}$ eller $1\frac{3}{4}$ Mil, og da I nu skulle have den Behagelighed at køre saa meget længere, saa at det varer saa meget mere Tid for jer at komme hjemme fra til København eller omvendt, skulle I betale saa meget mere for det. Der ligger deri det humoristiske, at man synes at gaa ud fra, at Folk køre paa Jernbane for deres Fornøjelses Skyld og glæde sig, jo længere Tid Kørselen tager. Men det er dog ikke Meningen. Folk vilde vist snarere finde det rimeligt, om man sagde: Nu have vi gjort den Vej, I skulle køre, kortere, nu tage vi noget mere for det. Det kunde lade sig høre, men det andet Ræsonnement er i Virkeligheden fuldstændig humoristisk for ikke at sige bagvendt. Og det er stridende mod Aanden, maaske ogsaa mod Ordene, i de Forhandlinger, som fandt Sted i Jernbaneudvalget, da man drøftede denne Reform af Statsbanerne, der nu er indtraadt. Man var den Gang enig om, at denne Nærtrafik ikke skulde fordyres. Det er den heller ikke bleven paa de andre Nærtrafiklinier. En Billet til Charlottenlund er forhøjet fra 20 til 25 Øre, men til Gøngøld har man faaet Returbilletsystemet, saa at frem og tilbage koster Rejsen 40 Øre, der er det samme som før. Men i Kraft af denne mærkelige og, som jeg kalder det, humoristiske Beregning, som motiveres ved, at man har gjort Banen til et Cirkeludsnit i Stedet for til en Radius eller Diameter, skulle de nu i Herlöv o. s. v. betale dobbelt saa meget som før for Returbilletterne. Jeg vil meget indtrængende slutte mig til de Indstillinger, som ere skete fra de forskellige Ordførere her, om, at den højtærede